

tidsenligt skick af 1:sta kl. pansarbåtarna Svea, Göta och Thule beviljar ett anslag 4,920,000 kronor och deraf på på extra stat för år 1900 anvisar 1,640,000 kronor.

Stockholm i januari 1899.

<i>Rob. Almström.</i>	<i>Lars Berg.</i>	<i>P. Em. Lithander.</i>
<i>John Philipson.</i>	<i>Oscar Alin.</i>	<i>Th. Nyström.</i>
<i>Gustaf de Laval.</i>	<i>J. S. F. Stephens.</i>	

N:o 20.

Af herr **Tamm, Hugo**, om anvisande af medel för inköp af skogbärande eller till skogsbörd tjenlig mark.

Huru skiftande meningar än råda om rätta lösningen af s. k. skogsfrågan, synes dock alltmer den åsigten vinna stadga, att den enda fullt effektiva räddningen af skog ligger deruti, att denna eges af staten. Särskildt i de mellersta och södra delarne af landet, hvarest staten eger jernförelsevis liten areal, är det af vikt, att staten ökar sin skogsegendom i allt större utsträckning, hvilken uppfattning Riksdagen visat sig dela genom att för detta ändamål anslå köpeskillingarne, som inflyta af försålda mindre kronoegendomar.

Emellertid äro sådana inköp af skogsmark beroende af hvad som kan af kronoegendomar säljas och af en af naturliga orsaker sinande källa, i den mån allt färre finnas att försälja; för närvarande inneligga flera sådana fördelaktiga anbud, hvaraf en stor del måste tillbakavisas, såvida icke medel till inköp på annat sätt beredas.

Samtidigt hafva emellertid inkomsterna af statsskogarne under de senare åren visat en stark tendens att stiga, föranledd dels af stegrade pris å

virke, dels deraf att den egentliga inkomsten af statsskogarne härflutit från gamla oafverkade kronoskogar i det nordligaste Sverige, der afverkning ej längre bör, ekonomiskt sedt, uppskjutas. Osäkert kan vara, om och huru länge, sedan första afdrifningen öfvergått dessa marker, samma inkomst kan af dessa skogar, der återväxten är så ofantligt långsam, beräknas. Klok hushållning och önskvärdheten af stadga i statsinkomst synas bjuda att begagna öfverflödstiden till konsolidering af skogskapitalet äfven för framtiden.

Dessa af statsskogarne influtna medel äro:

1892	kronor 2,977,000
1893	» 2,923,000
1894	» 3,500,000
1895	» 4,224,000
1896	» 4,269,000
1897	» 5,455,000
1898	» 7,700,000

hvilken senare inkomst öfverstiger den i statsbudgeten beräknade med icke mindre än 3,500,000 kronor.

Att med sådana summor utsvälla en redan öfvermättad budget, kan icke vara statsekonomiskt klokt. Ett billigare sätt att ersätta den afverkning, som göres, en förmånligare placering af kapital för den, som ej behöfver den ögonblickliga ränteinkomsten, torde ej förefinnas än genom förvärfvande af växtliga ungskogar till pris, hvartill sådana äfven nu utbjudas — och jag tillägger, den skog, som öfvergår i statens hand, men också endast den, är för alltid räddad undan förödelsens faror och kommer utan allt tvifvel att bereda staten en ständigt stigande inkomst.

Om Riksdagen ville besluta, att hvad utöfver det af Riksdagen i budgeten beräknade beloppet »skogsmedel» finge användas till inköp af skogsmark, vore antagligt, att ej obetydliga medel under de goda finansåren kunde blifva disponibla för skogs räddning och bevarande, utan att Riksdagen derigenom undandrogen full bestämmanderätt öfver hvad den hvarje år i mån af behof ansåge af dessa medel böra å budgeten upptagas, och får jag därför hemställa,

- a) att Riksdagen må medgifva, att hvad af skogsmedel under innevarande år inflyter utöfver det belopp, hvartill dessa i riksstaten beräknas, må af Kongl. Maj:t användas för inköp af skogbärande eller till skogsbörd tjenlig mark.

Men då det verkliga öfverskottet af skogsmedel ej kan blifva fullständigt känt förrän 1901, samt medlen från försäljning af mindre kronoegendomar redan

för nu till staten utbudna skogsegendomar äro otillräckliga och intill 1901 säkerligen många flera fördelaktiga anbud komma att göras, får jag hemställa,

b) att Riksdagen måtte anslå 1,500,000 kronor att af Kongl. Maj:t användas för inköp af skogsbärande eller till skogsbörd tjenlig mark, med rättighet för Kongl. Maj:t att af tillgängliga medel förskottera hvad som häraf kan vara erforderligt redan under innevarande år.

Stockholm den 28 januari 1899.

Hugo Tamm,
ledamot af Första Kammaren.

N:o 21.

Af herr **af Burén**, *om anslag för uppgörande af förslag till en stambana från Norrköping eller dess närhet till Emmaboda.*

Af de jernvägsanläggningar, som under det sistförflutna året blifvit i södra delen af Sverige förberedda, torde största uppmärksamhet böra fästas vid den s. k. östra centralbanan jemte fortsättningen deraf söderut, hvars syftemål är att genom Östergötland och Småland dels åstadkomma en genare förbindelse än den hittills varande emellan Karlskrona och Linköping samt norr derom belägna orter, dels ock bereda lättare kommunikationer för vidsträckta landområden, som nu äro i afsaknad deraf. De rörande nämnda bana uppgjorda förslagen afse att dels begagna de redan befintliga jernvägsdelarne från Karlskrona till Emmaboda å Karlskrona—Vexjö-banan från Mörlunda station å Nässjö—Oskarshamns-banan till Hultsfred samt från sistnämnda station till Vimmerby, dels ock anlägga nya jernvägar från Linköping till Vimmerby och från Mörlunda till Emmaboda samt sålunda erhålla en sammanhängande sträcka med samma spårvidd som statens banor. Men då uppstår med skäl frågan, om det från statens synpunkt kan vara förenadt